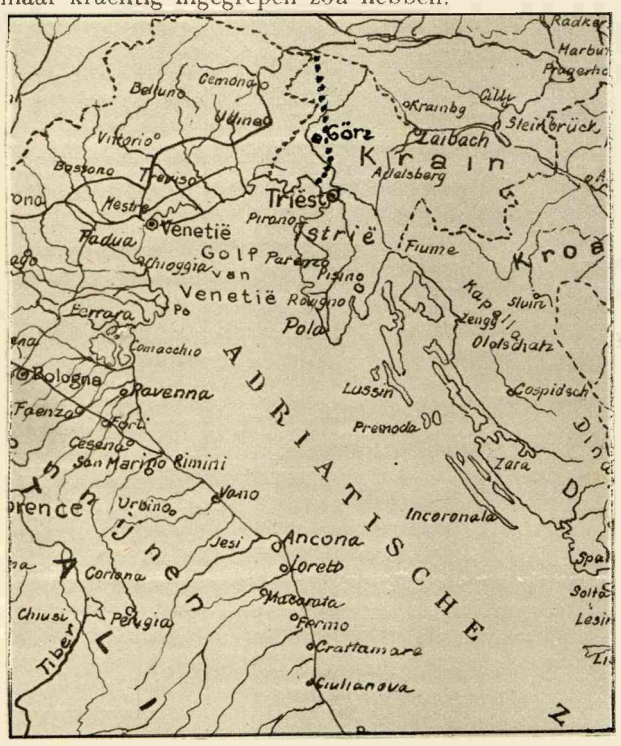
DE TOCHT VAN DE DEUTSCHLAND

door PAUL KÖNIG, Kapitein v. d. handelsonderzeeër
:: „Deutschland" ::

(9) (Vervolg.) (Nadruk verboden.)

Ik persoonlijk heb ook de vaste overtuiging, dat bij den voortreffelijken geest, die bij officierskorps en manschappen van de Amerikaansche marine heerscht, de bemanning van den pantserkruiser bij een schending van de territoriale grens zich niet alleen tot enkel waarnemen beperkt, maar krachtig ingegrepen zou hebben.

Ter vergelijking met de kaartjes van de verschillende fronten, die wij in ons vorig Kerstnummer gaven, geven wij hierbij den toestand weer, zooals die eenige dagen voor Kerstmis 1916 was. De dikke stippellijn geeft de linie aan van het Italiaansch-Oostenrijksche front.

Dat een dergelijke schending niet tot de onmogelijkheden behoorde en in dien gedenkwaardigen nacht misschien alleen door het besliste naderen van den Amerikaanschen pantserkruiser verhinderd werd, wint nog aan waarschijnlijkheid door de volgende omstandigheid. Eenige dagen voor onze uitvaart was een Engelsche kruiser bij nacht en nevel kaap Henry gepasseerd, had de gansche Chesapeakebaai op onbeschaamde wijze afgezocht en was toen, zonder zich te laten herkennen, weer weggevaren.

Ondertusschen hadden wij onze boot snel met groote vóórlast in de diepte gedwongen en doken eerst weer op, toen het geluid van de schroef van den Amerikaan in de verte verdwenen was.

We wisten dat thans het gevaarlijkste oogenblik van onzen ganschen tocht kwam. Wij oriënteerden ons nog eens nauwkeurig en namen alle voorzorgen, die voor onzen doorbraak noodig waren.

Toen doken wij en gingen er op los, alle zintuigen tot het uiterste gespannen, de zenuwen tot berstens toe vol van die koude opwinding, die iemand innerlijk om zoo te zeggen de haren ten berge doet rijzen, terwijl men uiterlijk geheel kalm is, beheerscht door dat ijzige, heldere overleg, dat over iemand komen kan, die met z'n volle bewustzijn een onbekend gevaar te lijf gaat.

Wij kenden onzen weg. Wij hadden reeds vooraf vernomen, dat visschers omgekocht waren, buiten de driemijlengrens op bepaalde plaatsen netten uit te zetten, netten, waarin wij ons verstrikken moesten, netten, waarin misschien ook wel duivelsche mijnen gevlochten waren . . . .

Misschien echter droegen de netten ook alleen maar boeien, die wij dan achter ons aan moesten trekken, om zoo onze plaats te verraden . . . .

Wij hadden in ieder geval weer alles klaar gemaakt, om ons in het uiterste geval van nood van de netten te bevrijden. Maar alles ging goed.

Het was een donkeren nacht; rustig en vreedzaam lichtten aan land de vuren van de beide kapen, terwijl een paar mijlen verder naar buiten de dood in iederen slechts denkbaren vorm loerde.

Maar terwijl de Engelsche schepen op en neer voeren, de schijnwerpers op het water lieten trillen, en op alle mogelijke plaatsen zochten en weer zochten, vermoedden zij niet, dat van tijd tot tijd bijna vlak in hun schaduw een periscoop zachtjes zijn baan trok en onder dezen periscoop — „U-Deutschland".

's Nachts om twaalf uur kwam dan na uren vol onbeschrijfelijke spanning het commando: „Opduiken!"

Wij waren er door.

Langzaam steeg de „Deutschland" omhoog, de tanks werden uitgeblazen en de oliemachines in gebruik genomen. Met volle kracht kruisten we nu den vrijen Atlantischen Oceaan in, terwijl achter ons in het Noordwesten de Engelschen nog altijd met heele bundels schijnwerpers het water afzochten; zij moeten op het laatst wel zenuwachtig geworden zijn.

De terugtocht.

Zoo snel had de „Deutschland" nog nooit geloopen als in die vroege morgenuren van den derden Augustus; met wonderbaarlijke vaart bruiste zij voort, twee breede schuimstreepen naast zich opwerpend. De machines sloegen mooi in de maat, de verbranding werkte onfeilbaar, en aan de afvoerbuis vertoonde zich niet het kleinste wolkje, zoodat zelfs mijnheer Kiszling erg tevreden was en in een opwelling van onbewuste teederheid bijna de buizen van zijn geliefde motoren gestreeld had. . . .

Toen de zon opging, was de kust reeds lang in den verren grauwen nevel verdwenen en nergens een vaartuig te zien. We bleven opgedoken en liepen als de duivel voort. Wat hebben we ook aan onze machines niet te danken! Toen we in Baltimore na den langen en moeilijken overtocht aangekomen waren, bevonden ze zich nog in den besten toestand; geenerlei reparatie was noodig, en we zouden zonder herstel direct de terugreis hebben kunnen aanvaarden. Daarbij hadden de machines niet zelden onder heel ongewone omstandigheden te werken, onder omstandigheden, die even als de vreeselijke temperatuur in den golfstroom buitengewone, nauwelijks vooruit te ziene eischen voor het gansche materieel met zich brachten. Men kan rustig zeggen, dat men tot heden toe nog geen gelegenheid gehad had, oliemotoren in hun werking bij een buitentemperatuur van drie-en-vijftig graden Celsius te beproeven. Zoo iets kon bij de vervaardiging van ons type ook in het geheel niet voorzien zijn, en dat onze motoren hierbij nooit weigerden, dat niet het kleinste ongeval voorkwam, is een bewijs voor de uitstekende constructie en het voortreffelijke werk van de werf.

Zoo voeren wij voort, en slechts te spoedig omgaf ons weer de vochtigzwoele atmosfeer en de betrokken lucht van den golfstroom. Met al zijn mooie eigenschappen en nevenverschijnselen was hij daar weer, met vochtigheid en electrisch geladen lucht, met bewogen zee, gesloten luikgaten en hitte in de boot. En hij wilde ons niet eens voortduwen, zooals we toch gehoopt hadden.

Alle bezwaren werden echter dezen keer met goeden moed verdragen; de „dikke lucht" hadden we achter ons, en het ging op huis aan. Ook nam de deining weer af, hoe meer wij de grens van den golfstroom naderden.

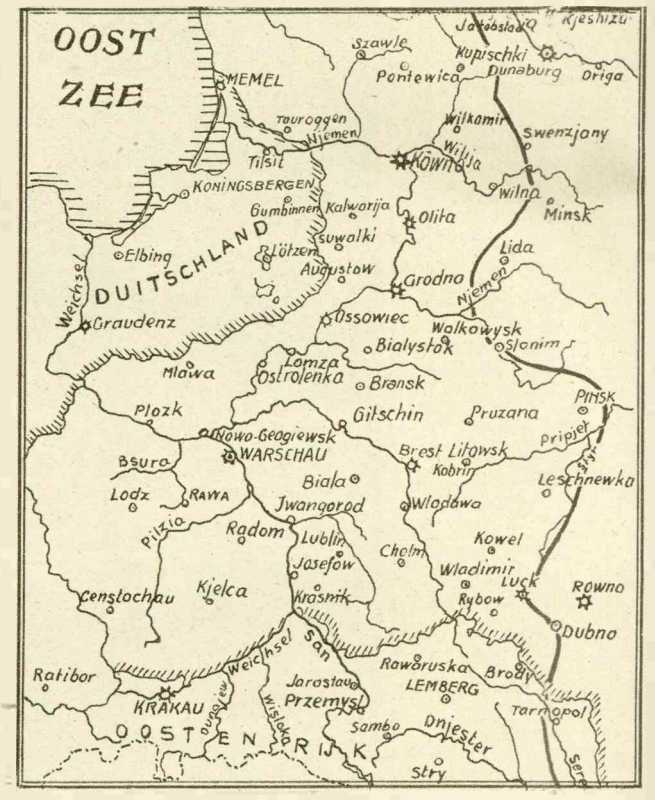
Op den avond van den tweeden dag was het reeds weer mogelijk, ook aan dek alle luikgaten te openen. Nauwelijks echter waren we begonnen ons te verheugen, omdat door de frissche lucht nu ook het verblijf onder dek dragelijk worden zou, of daar was het plotseling: „Luiken dicht" en „duiken"!

Een stoomschip was opgekomen, dat snel naderde en zoo in onzen koers liep, dat we hem boven water niet meer uit den weg konden gaan.

Toen we na een uur opdoken, was het nacht geworden, en we maakten nu een fantastisch natuurverschijnsel mee, een door de zee voortgebrachte illuminatie van demonische grootschheid.

Bij rustige zee en donker water waren wij in de diepte gegaan, in een vlammenzee doken we weer op. Een lichten van de zee was begonnen met een hevigheid en gloed, zooals ik het nog nooit beleefd had en zooals het misschien slechts op de grens van den golfstroom mogelijk is.

Toen we ons bij het opduiken nog ongeveer vier

Aan het Duitsch-Russische front is er sedert Kerstmis 1915 heel weinig verandering gekomen. Slechts hier en daar een heel kleine verandering.

meter onder water bevonden, was het alsof we ons in een gloeiende middenstof van lichtende doorzichtigheid omhoog werkten. Ik had, even voordat de toren uit het water kwam, naar achteren gekeken en zag toen het geheele lichaam van de boot zich met den achtersteven als een donkere massa door het opgloeiende element trekken. Van de schroeven ging een draaikolk van vuur uit, en de heele beweging van de boot verwekte in het omringende water een wild fosforizeeren, een intensief opvlammen en sproeien van vonken en vuurstreepen.

Boven had een frissche bries ingezet en wierp de bewogen wateren in lichtende kogels en in een vonkelenden sproeiregen over het gansche dek. Waar het oog keek, zag het op het zeevlak een vaal gloeiend gegolf, waardoor onze boot een vurige groeve trok.

Alle mannen die vrij van wacht zijn komen naar boven en staren naar het sprookjesachtige schouwspel, niet lettend op de zeeën, die nu reeds over het dek vegen. Menigeen wordt tot op de huid toe nat.

„Als vuur komt het aan, maar de pijp dooft ervan uit", zei onze reusachtige bootsman, Humke. Een watervlaag had hem voor den derden keer zijn pijp uitgesist, zoodat hij besloot zijn geliefd stompje veilig in den zak te stouwen.

Maar het „vuur" werd op 't laatst steeds natter, en in een half uur stonden de wachtofficier en de uitkijk weer alleen op den toren.

Toen wij uit den golfstroom waren, hadden we verscheidene dagen een stijven noordwester en hooge zee, tot wij den Xden Augustus het mooie weer kregen. Op een der volgende avonden stond de wachthebbende officier Krapohl met Humke op den toren; onophoudelijk zocht het oog in het glas den horizon af, waar de verbleekende hemel zonder merkbare grens reeds in den schemerenden vloed

Het Balkan front onderging in den laatsten tijd wel verandering. Een groot gedeelte van Roemenië, dat wij donker gekleurd hebben, werd door de Centralen bezet. Verder kan ook het terrein langs de Grieksche grens als vijandelijke zone worden aangenomen.